

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) in de reactie van 9 februari 2007 op zijn klacht over de gang van zaken bij de inning van kinderalimentatie:

weliswaar de opslagkosten heeft kwijtgescholden, maar heeft meegedeeld dat de deurwaarderskosten à 435,23 euro voor zijn rekening blijven omdat de deurwaarder op 23 mei 2005 op terechte gronden was ingeschakeld;

heeft aangegeven dat hij zelf het teveel aan alimentatie betaalde bedrag à 430,75 euro dient terug te vorderen bij de wederpartij;

heeft geweigerd de door hem gemaakte kosten voor verweer à 635,76 euro te vergoeden.

Beoordeling

Algemeen

1. In 1988 is de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en mevrouw D. De rechter bepaalde dat verzoeker ten behoeve van zijn twee kinderen *f* 75 per kind per maand aan alimentatie diende te betalen, bij vooruitbetaling te voldoen.
2. Op 11 januari 2001 verzocht mevrouw D., verzoekers ex-partner, het LBIO om de inning van de kinderalimentatie over te nemen. Mevrouw D. deelde het LBIO mee dat er sprake was van een achterstand in de betalingen voor zoon B.
3. Bij brief van 21 februari 2001 deelde het LBIO verzoeker mee dat er volgens zijn ex-echtgenote een achterstallig bedrag ten aanzien van de kinderalimentatie openstond van *f* 792,64. Dit bedrag betrof de periode 1 juli (2000; N.o.) tot en met 28 februari 2001. Het LBIO verzocht verzoeker om het eventueel achterstallige bedrag alsnog rechtstreeks aan mevrouw D. over te maken of binnen veertien dagen betaalbewijzen te sturen waaruit zou blijken dat hij wel aan zijn betalingsverplichting had voldaan. Zou verzoeker hieraan voldoen, dan zou het LBIO de inning niet overnemen.
4. Verzoeker reageerde hierop bij brief van 28 februari 2001. Hij liet weten dat hij zijn maandelijks bijdrage voor zoon B. verrekende met de volgens hem nog door mevrouw D. verschuldigde bijdrage in de kosten voor de aanschaf van een brommer voor zoon B. ter gelegenheid van zijn zestiende verjaardag. Volgens verzoeker was afgesproken dat zowel zoon B. als mevrouw D. als hijzelf een deel van de brommer zouden betalen. Omdat mevrouw D. uiteindelijk besloot om geen bijdrage te leveren, was verzoeker genoodzaakt om zowel zijn deel als dat van mevrouw D. bij te leggen, inclusief de bromfietsverzekering. Verzoeker liet weten dat het door mevrouw D. verschuldigde deel een bedrag van *f* 1444,25 was. Dit bedrag verrekende hij met de achterstand van *f* 792,64 via een

inhouding van *f* 101,51 per maand. Verzoeker gaf aan weer te zullen betalen vanaf 15 augustus 2001.

5. Bij brief van 14 mei 2001 liet het LBIO verzoeker weten de inning van de onderhoudsbijdrage te hebben overgenomen, nu verzoeker niet had aangetoond dat hij aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan. Verder deelde het LBIO mee dat enige verrekening met de onderhoudsbijdrage niet was toegestaan tenzij mevrouw D. hiermee akkoord ging. Over de periode van 1 juli 2000 tot en met 31 mei 2001 berekende het LBIO een achterstand van *f* 1097,17 alimentatie plus *f* 154,26 opslagkosten, totaal *f* 1251,43.

6. Bij brief van 21 mei 2001 vroeg verzoeker het LBIO om bij zijn ex-partner na te gaan of zij de afspraak over de brommerkosten wilde bevestigen en akkoord wilde gaan met de verrekening.

7. In de periode die hierop volgde, correspondeerden verzoeker en het LBIO over de kwestie, waarbij het LBIO bij het standpunt bleef dat er sprake was van een betalingsachterstand. Verzoeker liet telkens weten geen achterstand in de betalingen te hebben en zijn betalingen rechtstreeks aan mevrouw D. te betalen. Verzoeker voegde bij zijn brief van 23 januari 2002 kopieën van betalingsoverzichten.

8. Op 22 februari 2002 liet het LBIO verzoeker weten dat aan zijn ex-echtgenote was gevraagd om het LBIO in te lichten over eventuele rechtstreeks aan haar gedane betalingen. Verder was mevrouw D. verzocht om commentaar te geven op de door verzoeker vermeende afspraak over de brommerkosten.

9. Bij brief van 5 maart 2002 liet mevrouw D. aan het LBIO weten welke betalingen zij inmiddels vanaf augustus 2001 van verzoeker had ontvangen. Verder liet zij weten dat er geen afspraak met betrekking tot de kosten van de brommer was gemaakt.

10. Op 29 maart 2002 ontving het LBIO de zogenaamde 18+ verklaring van zoon B. Hiermee verzocht hij het LBIO de inning van de alimentatie voort te zetten na zijn achttiende verjaardag in april.

11. Bij brief van 5 september 2002 liet het LBIO verzoeker weten dat er tot en met 30 september 2002 een achterstand in zijn betalingen was geconstateerd van € 1224,73, bestaande uit € 973,30 aan kinderalimentatie en € 251,43 aan opslagkosten. Het bedrag diende binnen tien dagen te worden overgemaakt naar de rekening van het LBIO.

12. Bij brief van 6 september 2002 liet verzoeker het LBIO weten nog in afwachting te zijn van het antwoord van mevrouw D. op de vraag van het LBIO over de brommerkosten en over de rechtstreeks aan haar gedane betalingen.

13. In antwoord hierop deelde het LBIO op 18 september 2002 verzoeker schriftelijk mee dat mevrouw D. had laten weten bij haar standpunt te blijven met betrekking tot de

betalingsachterstand en de brommerkosten. Het LBIO deelde verder mee dat volgens de Wet kinderalimentatie niet mag worden aangewend om schulden met de verzorgende ouder te vereffenen. De aanschaf van de brommer voor zoon B. vormde dus geen reden om de bijdrage te wijzigen.

14. Hierop volgde correspondentie tussen het LBIO en verzoekers advocaat over de kwestie. Bij brief van 23 oktober 2002 liet verzoekers advocaat weten bij het standpunt te blijven dat er geen achterstand in de betalingen bestond gelet op de afspraak over de brommerkosten.

15. Vanaf 23 oktober 2002 tot november 2004 lag het dossier bij het LBIO stil. Bij brief van 8 november 2004 liet het LBIO verzoeker weten dat zij tot en met 30 november 2004 een betalingsachterstand had geconstateerd van € 2588,99, bestaande uit € 2042,02 kinderalimentatie en € 546,27 opslagkosten. Het LBIO verzocht verzoeker het bedrag binnen tien dagen over te maken naar de rekening van het LBIO.

16. Verzoekers advocaat liet het LBIO bij brief van 7 februari 2005 weten dat verzoeker de maandelijkse alimentatie van zoon B. na diens achttiende verjaardag in april 2002 rechtstreeks naar zijn rekening had overgemaakt. Verder deelde hij mee dat zoon B. had aangegeven het geld niet meer te willen omdat hij inmiddels werkte.

17. Op 11 februari 2005 stuurde het LBIO verzoekers advocaat een kopie van de door zoon B. op 29 maart 2002 ontvangen 18+ verklaring, waarmee zoon B. aangaf het LBIO te verzoeken door te gaan met de inning van de alimentatie. Het LBIO deelde mee dat zoon B. de verklaring zelf diende in te trekken. Het LBIO liet verder weten dat er nog een vordering ten gunste van mevrouw D. openstond van € 480,26. Dit was een vordering van de alimentatie tot het achttiende jaar van zoon B. Mevrouw D. had het LBIO niet gemeld dit bedrag al te hebben ontvangen. Mevrouw D. had het LBIO op 9 oktober 2002 wel gemeld dat zij een bedrag van € 240,90 had ontvangen. Tot slot deelde het LBIO mee per gelijke datum een brief aan mevrouw D. en zoon B. te hebben gestuurd met de vraag om schriftelijk aan te geven of bemoeienis door het LBIO nog noodzakelijk was en of de vorderingen afgeboekt konden worden.

18. Op 1 maart 2005 ontving het LBIO de op 28 februari 2005 gedateerde verklaring. Deze verklaring luidde als volgt:

"In antwoord op uw schrijven (van; N.o.) 11 februari 2005 deel ik u mede dat ondergetekende, moeder van B., aanspraak blijft maken op de vordering van € 480,26. Ik ben tot deze beslissing gekomen door de hoge kosten voor B. in het verleden en in het heden en toekomst. Ik ben pas klaar met uw inmenging als ik met de heer L. schoon schip heb gemaakt. Hopende u naar genoegen te hebben geïnformeerd, verblijf ik met de meeste hoogachting."

De verklaring was getekend door mevrouw D. en zoon B.

19. Bij brief van 27 april 2005 liet het LBIO verzoeker weten schriftelijk bericht te hebben ontvangen van mevrouw D. en zoon B., waarin zij meldden aanspraak te blijven maken op de achterstallige kinderalimentatie tot en met 23 april 2005. Het LBIO liet verder weten dat zoon B. op 24 april 2005 21 jaar was geworden en vanaf die datum geen recht meer had op kinderalimentatie. Bij brief van 27 april 2005 bevestigde het LBIO aan mevrouw D. en zoon B. dat verzoeker was ingelicht over het feit dat zij beiden hadden aangegeven niet af te zien van de vordering kinderalimentatie.

20. Op 23 mei 2005 verzocht het LBIO de deurwaarder de (incasso)opdracht inzake de kinderalimentatie over te nemen.

21. Bij brief van 25 juli 2005 richtte verzoekers advocaat zich tot de deurwaarder en liet weten dat het overzicht van de gestelde betalingen niet klopte. De opgave van "rechtstreekse betalingen" door verzoeker in de desbetreffende periode was € 1402,10 in plaats van het door het LBIO gestelde bedrag van € 521,50. Verder liet verzoekers advocaat weten dat zoon B. in de loop van zijn negentiende jaar geen geld meer wilde ontvangen.

22. Bij brief van 26 augustus 2005 verzocht het LBIO zoon B. om opheldering over de kwestie, dat hij zijn vader meegedeeld zou hebben af te zien van de vordering. Het LBIO deelde hem verder mee dat het voor de afboeking van een vordering een schriftelijke verklaring van hem nodig had, waarin hij aangaf af te zien van zijn vordering vanaf zijn achttiende verjaardag (of vanaf een latere datum).

23. Op 12 september 2005 ontving het LBIO van zoon B de schriftelijke en door hem ondertekende verklaring dat hij afzag van de alimentatie vanaf zijn achttiende jaar.

24. Bij brief van 13 en 19 september 2005 liet het LBIO de deurwaarder weten dat de vordering van zoon B. was afgeboekt. De vordering van mevrouw D., de opslagkosten en kosten van de deurwaarder dienden nog wel te worden gevorderd bij verzoeker.

25. Op 22 februari 2006 kondigde de deurwaarder bij verzoeker aan beslag te leggen op zijn roerende zaken omdat het bedrag van € 1056,39 nog niet was betaald.

26. Bij brief van 24 februari 2006 deelde verzoeker de gerechtsdeurwaarder mee dat de incasso onterecht was. Hierdoor waren de aan hem berekende opslagkosten volgens hem ook onterecht. Verder liet verzoeker weten dat hij een bedrag van € 1432,21 had betaald aan mevrouw D. (€ 138,18) en zoon B (€ 1263,92), en niet het bedrag van € 521,50 zoals door de deurwaarder opgegeven. Bij zijn brief had verzoeker afschriften van betaaloverzichten gevoegd. Uitgaande van de vordering van het LBIO van € 2809,87, verminderd met de vordering waar zoon B. van afzag, € 1808,41, concludeerde verzoeker derhalve € 430,75 teveel te hebben betaald. Dit bedrag, tezamen met kosten voor verweer

vanaf 2002 van € 635,76 (een totaal van € 1066,51), vorderde hij van het LBIO.

27. Bij brief van 1 maart 2006 vroeg de gerechtsdeurwaarder het LBIO om commentaar naar aanleiding van verzoekers brief van 24 februari 2006.

28. Op 3 april 2006 liet het LBIO de gerechtsdeurwaarder weten dat alleen de vordering van mevrouw D. nog bij het LBIO openstond. De data van de betalingen die het LBIO had doorgekregen en de betaalbewijzen van verzoeker kwamen volgens het LBIO niet overeen met elkaar. Mevrouw D. zou worden verzocht om één en ander in haar administratie na te zien. De deurwaarder werd verzocht om de vordering op te schorten tot nader bericht.

29. Op 5 juli 2006 en 14 augustus 2006 verzocht de deurwaarder het LBIO om nadere instructies.

30. Bij brieven van 14 augustus 2006 en 3 november 2006 vroeg het LBIO mevrouw D. na te gaan of verzoeker nog een betalingsachterstand van € 480,26 had. Deze vordering inzake kinderalimentatie was opgebouwd over de periode van juli 2000 tot 24 april 2002, tot het moment dat zoon B. achttien jaar werd.

31. Bij brief van 7 november 2006 reageerde mevrouw D. met de mededeling dat zij om haar moverende redenen afstand deed van het bedrag van € 480,26 aan kinderalimentatie.

32. Op 10 november 2006 bevestigde het LBIO aan mevrouw D. de ontvangst van haar brief. Het LBIO deelde mee dat haar mededeling om af te zien van de vordering niet betekende dat de incassoactiviteiten zouden worden beëindigd omdat de opslagkosten en de deurwaarderskosten op verzoeker zouden worden verhaald.

33. Op 20 november 2006 deelde de gerechtsdeurwaarder verzoeker mee dat hij thans € 1110,18 verschuldigd was, waarvan € 480,22 aan verschuldigde alimentatie, en dat hij dit bedrag uiterlijk binnen veertien dagen diende te betalen. Volgens de opgave van de deurwaarder bestond het bedrag uit:

Verschuldigde alimentatie € 1001,72

Opslagkosten € 194,73

Kosten betekening € 82,40

Executiekosten € 352,83

Reeds voldaan € 521,50

Te voldoen € 1110,18

34. Bij brief van 6 december 2006 deelde verzoeker de deurwaarder mee een klacht bij de Nationale ombudsman in te dienen over de zaak. Op 11 december 2006 vroeg de deurwaarder hierop het LBIO een nieuwe specificatie van de vordering te doen toekomen. Op 18 januari 2007 rappelleerde de deurwaarder bij het LBIO omdat hij geen reactie had ontvangen.

35. Op 20 december 2006 diende verzoeker bij de Nationale ombudsman een klacht in over de gang van zaken bij het LBIO. Deze legde de klacht eerst voor aan het LBIO omdat het LBIO de klacht zelf nog niet had behandeld.

36. In reactie op verzoekers klachtbrief schreef de directeur van het LBIO in zijn brieven van 9 februari 2007 en 29 maart 2007 het volgende. Op 19 januari 2001 was het inningsverzoek van mevrouw D. ontvangen. Er was een betalingsachterstand in de betaling van kinderalimentatie vanaf juli 2000. Aangezien verzoeker onvoldoende aantoonde de kinderalimentatie te hebben voldaan, diende het LBIO de inning te verzorgen, aldus de directeur. Hieruit voortkomend was verzoeker opslagkosten aan het LBIO verschuldigd. Het LBIO schakelde op 23 mei 2005 een deurwaarder in. Op dit moment bestond er volgens het LBIO nog een vordering inzake kinderalimentatie voor zowel mevrouw D. en zoon B. Pas op 12 september 2005 ontving het LBIO de verklaring van zoon B. dat hij afzag van de alimentatie vanaf zijn achttiende jaar. Dit was volgens het LBIO in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen. Het LBIO heeft toen de vordering van zoon B. alsnog afgeboekt. Het LBIO concludeerde op terechte gronden de deurwaarder te hebben ingeschakeld.

Ten aanzien van de vordering van mevrouw D. concludeerde het LBIO dat er niet te veel was betaald, maar te weinig, namelijk een bedrag van € 291,72. Mevrouw D. zag recentelijk af van de vordering inzake kinderalimentatie over de periode juli 2000 tot en met 23 april 2002. De afspraak tussen hem en mevrouw D., waarnaar verzoeker verwees en waaruit zou blijken dat er geen betalingsachterstand was, had mevrouw D. echter altijd ontkend. Verzoeker kon zelf niet aantonen dat er wel sprake was van een onderlinge afspraak. Het LBIO diende derhalve de inning te verzorgen en schakelde op terechte gronden de deurwaarder in met als gevolg kosten voor verzoeker. Het achteraf afzien van de vordering door mevrouw D. doet hieraan niets af.

Het LBIO concludeerde verder dat de inning na oktober 2002 bijna twee jaar was stilgevallen. Het LBIO verklaarde de klacht over het onvoldoende verwerken van verzoekers betalingsbewijzen gegrond en bood excuses aan voor de gang van zaken. Gezien het feit dat de inning enige tijd had stilgelegen en verzoekers betalingsbewijzen onvoldoende door het LBIO waren verwerkt, besloot het LBIO de opslagkosten kwijt te schelden. Het LBIO meende verzoeker hiermee voldoende tegemoet gekomen te zijn. De kosten voor de deurwaarder (kosten betekening € 84,40 en executiekosten € 352,83) bleef verzoeker echter schuldig omdat de deurwaarder op terechte gronden was ingeschakeld, aldus het LBIO. Ten aanzien van verzoekers claim op het LBIO van € 1066,51, wegens

teveel betaalde kinderalimentatie en door hem gemaakte kosten voor verweer, liet het LBIO weten dat verzoeker geen betalingen aan het LBIO had verricht. Van terugbetaling van een deel van de vordering kon dan ook geen sprake zijn. Een eventuele vordering tot terugbetaling diende verzoeker dan ook tegen mevrouw D. of zijn zoon B. in te stellen. Het LBIO verwees verder naar het standpunt van de Nationale ombudsman dat het in het maatschappelijk verkeer niet ongebruikelijk is dat men geringe kosten die men als gevolg van fouten van anderen, zoals ook bestuursorganen, moet maken om herstel van die fouten te bewerkstelligen, zelf draagt.

37. Verzoeker wendde zich na ontvangst van deze reactie wederom tot de Nationale ombudsman.

I Ten aanzien van de weigering van het LBIO om de deurwaarderskosten voor zijn rekening te nemen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het LBIO in de reactie op zijn klacht over de gang van zaken bij de inning van de kinderalimentatie weliswaar de opslagkosten heeft kwijtgescholden, maar heeft meegedeeld dat de deurwaarderskosten á € 435,23 voor zijn rekening blijven omdat de deurwaarder op 23 mei 2006 op terechte gronden was ingeschakeld. Verzoeker concludeert dat pas drie-en-een-half jaar na datum van de inning een verklaring van zoon B. omtrent het afzien van de betalingen na zijn achttiende verjaardag was gevraagd door het LBIO. Daarnaast stelt verzoeker dat het afzien van mevrouw D. van aanspraak op de alimentatie over de periode juli 2000 tot en met 23 april 2002, moest worden gezien als een schuldbekentenis. Volgens hem betreft deze periode immers de periode van de verrekening van de brommerkosten. Verzoeker geeft verder aan dat hij in de periode na de achttiende verjaardag van zoon B. betalingen heeft verricht aan mevrouw D. voor het bedrag van € 337,26 en aan zoon B. het bedrag van € 600.

Ten slotte stelt verzoeker zich op het standpunt dat de incasso van de alimentatie vanaf 12 september 2005 door de deurwaarder onterecht was. Toen was immers duidelijk dat zoon B. geen aanspraak meer wilde maken op de alimentatie, hetgeen hij al eerder had meegedeeld.

2. Op 27 september 2007 opende de Nationale ombudsman het onderzoek naar de klacht. In het kader van dit onderzoek achtte de directeur dit klachtonderdeel niet gegrond. Hij liet daartoe weten dat op 23 mei 2005, het moment dat de zaak voor incasso uit handen werd gegeven aan de gerechtsdeurwaarder, noch van mevrouw D., noch van zoon B. een verklaring was ontvangen dat zij afzagen (van de invordering) van de door verzoeker verschuldigde bijdragen. Volgens de directeur had verzoekers advocaat op 7 februari 2005 weliswaar aangegeven dat zoon B. geen aanspraak meer wenste te maken op de bijdragen omdat hij werk had gevonden, maar had hij nagelaten hiervan ook maar enig

bewijs te leveren. De directeur beriep zich op artikel 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (zie Achtergrond, onder 1.), waaruit volgt dat op de partij die zich op rechtsgevolgen beroept van door haar gestelde feiten of omstandigheden de bewijslast rust van die feiten en rechten.

De directeur liet verder weten dat uit de op 11 februari 2005 gedane navraag bij mevrouw D. en de reactie hierop van 28 februari 2005, bleek dat zij in ieder geval nog aanspraak maakte op de achterstallige alimentatie. Omdat zoon B. de verklaring mede had ondertekend, werd door het LBIO verondersteld dat hij bekend was geworden met het verzoek van 11 februari 2005 en was daaruit afgeleid dat zoon B. kennelijk niet had afgezien van de invordering van de door verzoeker verschuldigde bedragen. Op de bevestiging van het LBIO van 27 april 2005 aan mevrouw D. en zoon B. dat uit de brief van 28 februari 2005 was afgeleid dat zij beiden niet afzagen van de vordering, kwam van hen geen bericht dat dit op een misverstand berustte, aldus de directeur. Zoon B. liet vervolgens pas op 12 september 2005 weten dat hij afzag van de alimentatie na zijn achttiende verjaardag. Het was in ieder geval voor 23 mei 2005 niet duidelijk dat zoon B. afzag van de alimentatie en het was in ieder geval duidelijk dat mevrouw D. wel aanspraak maakte op de achterstallige alimentatie, zo liet de directeur weten. De directeur stelde zich verder op het standpunt dat de invordering terecht was gecontinueerd, ook nadat op 12 september 2005 bleek dat zoon B. afzag van de alimentatie, omdat voor mevrouw D. toen nog een vordering resteerde. Nu mevrouw D. op 7 november 2006 respectievelijk op 20 februari 2007 te kennen had gegeven af te zien van de vordering van het aan haar verschuldigde bedrag van € 480,26, zijn de tussen 23 mei 2005 en 7 november 2006 gemaakte executiekosten verhaalbaar op verzoeker, aldus de directeur. De opgave van € 435,23 deurwaarderskosten was gebaseerd op de op 20 november 2006 door de deurwaarder aan verzoeker gezonden specificatie. Omdat er op basis van één en dezelfde titel is geëxecuteerd heeft het feit dat zoon B. eerder afzag van de alimentatie volgens de directeur van het LBIO geen invloed op de aan debiteur in rekening gebrachte executiekosten. Hij merkte bovendien op dat de na november 2006 nog gemaakte kosten tevens op verzoeker worden verhaald, omdat deze kosten gemaakt zijn om de eerder gemaakte deurwaarderskosten alsnog bij hem te innen. Voor de volledigheid merkte de directeur op dat het verhaalbaar achten van de deurwaarderskosten niet louter te maken had met het feit dat de deurwaarder op 23 mei 2005 was ingeschakeld, maar het gevolg was van de - in ieder geval tot 7 november 2006 - op terecht gronden gecontinueerde incassoprocedure voor de aan mevrouw B. verschuldigde kinderalimentatie. Tot die tijd maakte zij immers aanspraak op de alimentatie. De directeur liet tot slot weten dat de nog te incasseren deurwaarderskosten momenteel € 689,33 bedragen.

3. In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman werd de directeur uitdrukkelijk gevraagd of, indien het LBIO in de periode oktober 2002 tot november 2004 (de tijd dat de zaak had stilgelegen) informatie had ingewonnen over eventuele veranderde omstandigheden (onder andere ten aanzien van de 18+ verklaring van zoon B.), dit van

invloed had kunnen zijn op het aanschrijven van verzoeker op 8 november 2004. De directeur liet hierop weten dat eventuele veranderde omstandigheden aan de zijde van verzoeker feitelijk alleen relevant zijn als het aankomt op toetsing van de hoogte van de alimentatie door de rechter. Het LBIO had een titel in handen die uitvoerbaar bij voorraad was verklaard en kon daarmee executeren. Nog afgezien van het feit dat een 18+ verklaring krachtens de wet niet is vereist, was juist op basis van de op 29 maart 2002 ontvangen 18+ verklaring de inning gecontinueerd. De directeur stelde hierbij dat artikel 1:408 lid 7 BW (zie Achtergrond, onder 2.) immers stelt dat de inning ten behoeve van de meerderjarige wordt voortgezet, tenzij deze op zijn verzoek wordt beëindigd. Voor november 2004 had het LBIO geen signalen ontvangen dat zoon B. mogelijk niet langer prijs stelde op het incasso van de kinderalimentatie door het LBIO. De directeur is dan ook van mening dat er geen directe aanleiding of noodzaak was om voor de brief van 8 november 2004 contact met partijen op te nemen aangaande eventuele gewijzigde omstandigheden. De brief van 8 november 2004 schiep bovendien geen nieuwe rechtsgevolgen, maar diende als betalingsherinnering te worden opgevat, aldus de directeur.

Van verzoeker had volgens de directeur verwacht mogen worden dat hij het LBIO had geïnformeerd over (in de tussentijd) aan de ontvangstgerechtigde partijen gedane betalingen. Voordat de zaak werd aangeboden aan de deurwaarder werd bovendien op 11 februari 2005 via een brief aan mevrouw D. feitelijk aan zoon B. verzocht of hij afzag van de vordering. Dit bleek niet het geval. Zoon B. verzuimde toen volgens de directeur het LBIO te informeren over de in de tussentijd ontvangen betalingen. Verder verzuimde ook verzoeker het LBIO te informeren, nadat hem op 11 februari 2005 een saldoverklaring was toegezonden. Het LBIO had met voldoende zorgvuldigheid gehandeld voordat de zaak aan de deurwaarder werd gezonden, aldus de directeur.

4. De directeur liet tenslotte desgevraagd weten dat hij het, gelet op de brief van 11 februari 2005 aan mevrouw D. (en mede aan zoon B.) niet verwonderlijk vond dat uit de brief van 28 februari 2005 was afgeleid dat zowel zoon B. als mevrouw D. de voortzetting van de incasso wensten. Beide partijen ondertekenden immers de brief. Zoon B. gaf niet aan dat hij wel afzag van de vordering, zoals hem was verzocht, aldus de directeur.

Beoordeling

5. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Het motiveringsvereiste impliceert onder meer dat de beslissing op een klacht logisch volgt uit de voorafgaande overwegingen. De gegeven motivering moet de beslissing op de klacht kunnen dragen.

6. Om te kunnen beoordelen of het LBIO in de reactie op verzoekers klacht over de gang van zaken bij de inning van kinderalimentatie terecht had meegedeeld dat de deurwaarderskosten voor zijn rekening blijven, dient aan de orde te komen de vraag of de

deurwaarder op 23 mei 2005 terecht was ingeschakeld. Allereerst dient de vraag beantwoord te worden of het LBIO de inning van de alimentatie terecht had overgenomen.

7. In artikel 1:408 van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 2.) is bepaald dat het LBIO op verzoek van een onderhoudsgerechtigde de invordering van kinderalimentatie op zich neemt. Tot invordering op verzoek van de onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan indien de gerechtigde bij indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat de onderhoudsplichtige binnen ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek tekort is geschoten in zijn verplichting ten aanzien van ten minste één periodieke betaling. Krachtens de door mevrouw D. bij haar inningsverzoek meegezonden rechterlijke uitspraak was verzoeker maandelijks alimentatie verschuldigd. Bij brief van 21 februari 2001 deelde het LBIO verzoeker mee dat mevrouw D. had aangegeven over de periode 1 juli 2000 tot en met 28 februari 2001 geen alimentatie te hebben ontvangen. Verzoeker had het LBIO hierop in zijn brief van 28 februari 2001 op de hoogte gesteld van de afspraak over de brommerkosten. Omdat zijn ex-echtgenote uiteindelijk afzag van betaling, was hij genoodzaakt de kosten voor zijn rekening te nemen en verrekende hij zijn maandelijks bijdrage voor zoon B. met de door mevrouw D. verschuldigde bijdrage in de brommerkosten. Bij brief van 14 mei 2001 liet het LBIO verzoeker weten de inning van de onderhoudsbijdrage te hebben overgenomen, nu verzoeker niet had aangetoond dat hij aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan. De Nationale ombudsman stelt zich op het standpunt dat wanneer een van beide partijen aanvoert dat er sprake is van onderling gemaakte afspraken, het LBIO hiernaar onderzoek moet doen, teneinde op de juiste gronden over te kunnen gaan tot overname van de inning. Immers, wanneer beide partijen akkoord zijn gegaan met een gewijzigd bedrag aan kinderalimentatie, dient het LBIO deze afspraken te respecteren. Echter, als gesteld wordt dat er sprake is van een mondelinge afspraak en deze wordt betwist, hoeft het LBIO hiermee geen rekening te houden. Het is dan aan de rechter om hierover uitsluitel te geven. Tot dat moment kan het LBIO niet anders dan gevolg geven aan hetgeen in de uitspraak van de rechter is opgenomen of aan op schrift tussen betalingsplichtige en ontvangstgerechtigde vastgelegde afspraken. Op grond hiervan is de Nationale ombudsman van oordeel dat mevrouw D. in haar verzoek voldoende aannemelijk had gemaakt dat van een betalingsachterstand sprake was nu verzoeker zelf bij brief van 28 februari 2001 had aangegeven pas vanaf 15 augustus 2001 weer te gaan betalen. Omdat verder de afspraak door mevrouw D. werd betwist, kon het LBIO er terecht van uitgaan dat er sprake was van een betalingsachterstand op grond waarvan het gerechtigd was de inning over te nemen. Hierbij maakt de Nationale ombudsman wel de kanttekening dat het LBIO ten aanzien van het onderzoeken van de door verzoeker aangekaarte mondelinge afspraak over de brommerkosten, niet voortvarend heeft gehandeld. Verzoeker had het LBIO reeds bij brief van 28 februari 2001 van de afspraak op de hoogte gebracht en bij brief van 21 mei 2001 had hij het LBIO verzocht om de afspraak bij zijn ex-echtgenote na te gaan. Pas op 22 februari 2002 heeft het LBIO de vraag voorgelegd aan mevrouw D. Hoewel mevrouw D. hierop al op 5 maart 2002 heeft laten weten dat er geen afspraak met

betrekking tot de kosten van de brommer was gemaakt, deelde het LBIO dit vervolgens pas op 18 september 2002 aan verzoeker mee.

8. Ten aanzien van de vraag of in 2004, bij de hervatting van de inning, gelet op de omstandigheden nog geïncasseerd mocht worden voor zoon B en mevrouw D. overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Vanaf 23 oktober 2002 tot november 2004 lag het dossier bij het LBIO stil. Op 8 november 2004 hervatte het LBIO de inning. Het LBIO liet weten dat voor november 2004 geen signalen waren ontvangen dat zoon B. mogelijk niet langer prijs stelde op het incasso van de kinderalimentatie door het LBIO. De Nationale ombudsman is het echter oneens met de mening van de directeur dat er geen directe aanleiding of noodzaak was om voorafgaande aan de brief van 8 november 2004 contact met partijen op te nemen aangaande eventuele gewijzigde omstandigheden. Gelet op de lange periode dat het dossier had stilgelegen, had het op de weg van een professionele instantie als het LBIO gelegen om vóór hervatting van de inning, zelf contact op te nemen met mevrouw D. en zoon B. en te vragen naar eventuele gewijzigde omstandigheden. In dit opzicht handelde het LBIO niet juist. De vraag is echter of als gevolg hiervan het LBIO onterecht tot inschakeling van de deurwaarder is overgegaan. De Nationale ombudsman overweegt hiertoe het volgende. Verzoekers advocaat liet bij brief van 7 februari 2005 weten dat zoon B. had aangegeven het geld niet meer te willen omdat hij inmiddels werkte. Het LBIO heeft vervolgens bij brief van 11 februari 2005 mevrouw D. en zoon B. verzocht mee te delen of bemoeienis door het LBIO nog noodzakelijk was en of de vorderingen afgeboekt konden worden. Daarop ontving het LBIO de verklaring van 28 februari 2005, waarin mevrouw D. aangaf dat zij aanspraak bleef maken op de vordering, welke verklaring ook door zoon B. was ondertekend. Op de bevestiging van het LBIO van 27 april 2005 aan mevrouw D. en zoon B., dat uit de verklaring van 28 februari 2005 was afgeleid dat zij beiden niet afzagen van de vordering, kwam geen tegenbericht, dat zoon B. geen aanspraak maakte op de vordering. Het LBIO mocht er derhalve van uitgaan dat zowel mevrouw D. als zoon B. aanspraak bleven maken op de vordering. Toen het LBIO vervolgens geen betalingen ontving, schakelde zij volgens de Nationale ombudsman op 23 mei 2005 op terechte gronden de deurwaarder in. Dat het LBIO vervolgens op 12 september 2005 de schriftelijke verklaring van zoon B. ontving, dat hij afzag van de alimentatie vanaf zijn achttiende jaar, en op 7 november 2006 de verklaring van mevrouw D. dat zij afzag van haar vordering, doet hieraan niet af. Niet is gebleken dat zoon B. eerder dan deze verklaring van 12 september 2005 had aangegeven van de vordering af te zien. Ook ten aanzien van de vordering van mevrouw D. is niet gebleken dat zij eerder dan via haar verklaring van 7 november 2006 had aangegeven van de vordering af te zien.

9. Uit het vorenstaande volgt dat het LBIO op 23 mei 2005 de deurwaarder op terechte gronden had ingeschakeld. In die zin is het standpunt van het LBIO dat verzoeker deurwaarderskosten is verschuldigd niet onjuist. Op grond van artikel 408, derde lid BW 1 (zie Achtergrond, onder 2.) worden de kosten van executie verhaald op de onderhoudsplichtige. Het LBIO heeft dan ook gehandeld in overeenstemming met het

motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

10. De Nationale ombudsman overweegt verder als volgt.

Er dient ruimte te zijn voor coulance indien in een concrete situatie de billijkheid vraagt om een tegemoetkoming. In een situatie waarbij het bestuursorgaan weliswaar een fout heeft gemaakt, maar niet een zodanige fout dat die een evidente onrechtmatigheid oplevert, terwijl de betrokken burger voor kosten in geld is komen te staan kan er aanleiding zijn op grond van het beginsel van coulance, tot een zekere tegemoetkoming door het betrokken bestuursorgaan in die kosten. Coulance houdt geen erkenning van aansprakelijkheid in.

11. Zoals eerder geconcludeerd is het standpunt van het LBIO dat verzoeker de deurwaarderskosten is verschuldigd niet onjuist. Hiertegenover staat echter dat de Nationale ombudsman van mening is dat het LBIO tekort is geschoten in de wijze van inning. Het LBIO heeft de inning tussen 2002 en 2004 zonder reden stil laten liggen in die zin dat er geen incassomaatregelen zijn getroffen maar ook geen correspondentie over de zaak is gevoerd met verzoeker of de wederpartij. Hierbij komt nog dat het LBIO naar het oordeel van de Nationale ombudsman het risico heeft genomen niet goed op de hoogte te zijn van de actuele stand van zaken door na ruim twee jaar in november 2004 de inning te hervatten, zonder eerst zelf navraag te doen bij mevrouw D. en zoon B. naar de stand van zaken met betrekking tot de alimentatie. Dat deze nalatigheid in dit geval niet heeft geleid tot het onterecht hervatten van de inning of onterechte inschakeling van de deurwaarder, doet aan de verwijtbaarheid hiervan niet af. Verder is het de Nationale ombudsman gebleken dat het LBIO op het punt van de informatieverwerking en-verstrekking niet voortvarend heeft gehandeld, met name bij het navragen bij mevrouw D. naar de afspraak over de brommerkosten, het terugkoppelen aan verzoeker van het antwoord van mevrouw D. en het uit eigen beweging op de hoogte houden van de deurwaarder over de zaak, gelet op de rappelbrieven van de deurwaarder aan het LBIO die de Nationale ombudsman in het dossier heeft aangetroffen. De Nationale ombudsman sluit niet uit dat mevrouw D. uiteindelijk van haar vordering heeft afgezien, de lange behandelingsduur van het dossier.

Omdat het dossier een tijd ten onrechte had stilgelegen, is de directeur verzoeker in de interne klachtbehandeling tegemoetgekomen door de wettelijke opslagkosten uit coulance kwijt te schelden. Dit coulancegebaar acht de Nationale ombudsman behoorlijk. Geen behoorlijkheidsvereiste bracht mee dat het LBIO een nog verdergaand coulancegebaar had moeten doen door ook de deurwaarderskosten kwijt te schelden.

II. Ten aanzien van de mededeling om zelf het teveel aan alimentatie betaalde bedrag terug te vorderen bij de wederpartij

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het LBIO heeft aangegeven dat hij zelf het teveel aan alimentatie betaalde bedrag á € 430,75 dient terug te vorderen bij de wederpartij.

2. Ook deze klacht achtte de directeur van het LBIO ongegrond. Hij deelde mee verzoeker niet te kunnen volgen in zijn berekening ten aanzien van het vermeende teveel betaalde bedrag van € 430,75. Noch de onderliggende berekening van het bedrag, noch aan wie dat bedrag te veel betaald zou zijn, werd duidelijk. Verzoeker deed volgens de directeur geen betalingen aan het LBIO, noch aan de gerechtsdeurwaarder. Van een juridische grondslag voor een vordering op het LBIO is dan ook geen sprake. De directeur stelde zich hierbij op het standpunt dat, anders dan verzoeker doet voorkomen, er wel degelijk een grondslag voor de vordering van zoon B. en mevrouw D. op verzoeker bestond, namelijk de kinderalimentatiebeschikking. Deze beschikking was nimmer vernietigd. Dat zoon B. en mevrouw D. om hen moverende redenen afzagen van de (verdere) invordering, gaf volgens de directeur geen enkele grond voor een terugvordering, nog los van het feit dat verzoeker zich in dat geval moet wenden tot de partijen aan wie hij de vermeende "onverschuldigde betalingen" zou hebben verricht, en niet tot het LBIO.

Beoordeling

3. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het motiveringsvereiste. Dit vereiste impliceert onder meer dat een bestuursorgaan zijn reactie op een klacht dient te onderbouwen met een feitelijk juiste motivering.

4. Los van de vraag waarop het door verzoeker gevorderde bedrag van € 430,75 is gebaseerd, staat vast dat verzoeker zijn betalingen niet aan het LBIO heeft verricht, maar rechtstreeks aan zoon B. en zijn ex-echtgenote. Anders dan verzoeker stelt, kan hij het LBIO niet op het eventueel teveel betaalde bedrag aanspreken, maar zal hij zich tot zijn zoon en/of zijn ex-echtgenote moeten wenden. Gelet op het voorgaande komt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat het LBIO niet in strijd met het motiveringsvereiste heeft gehandeld door dit klachtonderdeel ongegrond te verklaren.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van de weigering de door verzoeker gemaakte kosten voor verweer te vergoeden

Bevindingen

1. Ten slotte klaagt verzoeker erover dat het LBIO heeft geweigerd de door hem gemaakte kosten voor verweer á € 635,76 te vergoeden. Verzoeker geeft aan deze kosten vanaf 2002 te hebben gemaakt.

2. De directeur van het LBIO achtte deze klacht ongegrond. Gezien het feit dat zijn bureau slechts uitvoering had gegeven aan haar wettelijke taak, waarbij zijns inziens geen dusdanig grote fouten waren gemaakt die een dergelijke claim rechtvaardigden, wees hij verzoekers claim af. Volgens hem had het LBIO het incasso op juiste gronden overgenomen en was hij terecht tot executiemaatregelen overgegaan. Mevrouw D. had immers een rechtmatige vordering op verzoeker en had pas in een vergevorderd stadium van het dossier aan het bureau te kennen gegeven af te willen zien van de invordering ervan. Van een onrechtmatig handelen jegens verzoeker door het LBIO is en was geen sprake, aldus de directeur.

Ook wees de directeur erop dat de Nationale ombudsman in eerdere zaken had geoordeeld dat het in het maatschappelijk verkeer niet ongebruikelijk is dat men geringe kosten die men als gevolg van fouten van anderen, zoals bestuursorganen, moet maken om herstel van die fouten te bewerkstelligen, zelf draagt. In dit geval was er volgens de directeur geen sprake van dusdanig ernstige fouten van het LBIO die een vergoeding voor de kosten voor het verweer zouden rechtvaardigen. Het LBIO was verzoeker bovendien al tegemoetgekomen door de wettelijke opslagkosten kwijt te schelden omdat het dossier een tijd ten onrechte had stilgelegen, aldus de directeur. Verzoeker had verder zijn claim ten aanzien van de kosten voor het verweer ad € 635,76 niet gespecificeerd en evenmin onderbouwd met bewijsstukken. Er kon dus volgens de directeur niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker deze schade daadwerkelijk had geleden ten behoeve van verweer tegen (uitsluitend) het LBIO.

Beoordeling

3. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

4. Getoetst wordt aan het redelijkheidselement. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidselement mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is

de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

5. Gelet op het feit dat niet is gebleken dat het LBIO op onterechte gronden is overgegaan tot inning van alimentatie bij verzoeker acht de Nationale ombudsman de weigering door het LBIO om verzoekers kosten van verweer te vergoeden niet in strijd met het redelijkheidsvereiste. Daar komt bij dat verzoeker deze kosten niet heeft gespecificeerd en niet aannemelijk heeft gemaakt welke kosten noodzakelijk waren voor het voeren van verweer.

De onderzochte gedraging is derhalve behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdrage te Gouda is

niet gegrond ten aanzien van:

- de weigering van het LBIO om de deurwaarderskosten voor haar rekening te nemen;
- de mededeling om zelf het teveel aan alimentatie betaalde bedrag terug te vorderen bij de wederpartij;
- de weigering de door verzoeker gemaakte kosten voor verweer te vergoeden.

Onderzoek

Op 22 februari 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer L. te Ouderkerk a/d Amstel, met een klacht over een gedraging van het LBIO te Gouda. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directeur van het LBIO, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de directeur verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de directeur en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de directeur van het LBIO een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reacties van verzoeker gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

De directeur van het LBIO gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 22 februari 2007 met bijlagen.

Nadere informatie van verzoeker van 12 april 2007, met bijlagen, waaronder op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoeker en het LBIO.

Nadere informatie van verzoeker van 23 juli 2007, met bijlagen, waaronder op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoeker en het LBIO.

Intern klachtdossier.

Standpunt van de directeur van 31 oktober 2007.

Reactie van verzoeker van 14 december 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Artikel 150

"De partij die zich beroept op rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten of rechten, draagt de bewijslast van die feiten of rechten, tenzij uit enige bijzondere regel of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid een andere verdeling van de bewijslast voortvloeit."

2. Burgerlijk Wetboek

Artikel 1:408

"1. Een uitkering tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie, waarvan het bedrag in een rechterlijke beslissing, daaronder begrepen de beslissing op grond van artikel 822, eerste lid, onder c, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is vastgelegd, wordt ten

behoefte van de minderjarige aan de ouder die het kind verzorgt en opvoedt of aan de voogd onderscheidenlijk aan de meerderjarige betaald.

2. Op verzoek van een gerechtigde als bedoeld in het eerste lid, van een onderhoudsplichtige dan wel op gezamenlijk verzoek van een gerechtigde en onderhoudsplichtige neemt het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen de invordering van de onderhoudsgelden op zich. De executoriale titel wordt daartoe door de onderhoudsgerechtigde in handen gesteld van dit Bureau. De overhandiging daarvan machtigt het Bureau tot het doen van de invordering, zo nodig door middel van executie.

3. Kosten van invordering door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen worden verhaald op de onderhoudsplichtige, onverminderd de kosten van gerechtelijke vervolging en executie. Het verhaal van kosten vindt plaats door wijziging van het bedrag, bedoeld in het eerste lid, volgens bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels.

4. Tot invordering op verzoek van een onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan, indien de gerechtigde ter gelegenheid van de indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat binnen ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek de onderhoudsplichtige ten aanzien van ten minste één periodieke betaling tekort is geschoten in zijn verplichtingen. In deze gevallen geschiedt de invordering van bedragen die verschuldigd zijn vanaf een tijdstip van ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek.

5. Alvorens tot invordering met verhaal van kosten over te gaan wordt de onderhoudsplichtige bij brief met bericht van ontvangst in kennis gesteld van het voornemen daartoe en de reden daarvoor, alsmede van het bedrag inclusief de kosten van invordering. De raad wordt bevoegd tot invordering over te gaan op de veertiende dag na de verzending van de brief.

6. De invordering die op verzoek van de onderhoudsgerechtigde geschiedt, eindigt slechts, indien gedurende ten minste een half jaar regelmatig is betaald aan het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen en er geen bedragen meer verschuldigd zijn als bedoeld in het vierde lid, tweede volzin. De termijn van een half jaar wordt telkens verdubbeld, indien een voorgaande termijn van invordering ook op verzoek van de onderhoudsgerechtigde was aangevangen."

7. Een invordering die geldt op het tijdstip van het meerderjarig worden van het kind, wordt ten behoeve van de meerderjarige voortgezet, tenzij deze op zijn verzoek wordt beëindigd.

8. De tenuitvoerlegging van een executoriale titel betreffende de betaling van de kosten van verzorging en opvoeding of levensonderhoud en studie geschiedt met inachtneming van de wijziging, bedoeld in het derde lid.

9. Invorderingen die tien jaren nadat de minderjarige de leeftijd van een en twintig jaren heeft bereikt, nog niet door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen zijn verwezenlijkt, mogen worden beëindigd. De onderhoudsgerechtigde wordt hiervan schriftelijk op de hoogte gesteld.

10. Een betaling door de onderhoudsplichtige strekt in de eerste plaats in mindering van de kosten, bedoeld in het derde lid, vervolgens in mindering van eventueel verschenen rente en ten slotte in mindering van de verschuldigde onderhoudsgelden en de eventueel lopende rente.

11. Het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen draagt zorg, dat de gelden die ten behoeve van het onderhoud van minderjarigen worden uitgekeerd, aan de daarop rechthebbenden worden uitbetaald. Indien uitbetaling plaatsvindt aan een gemeente als rechthebbende, wordt op de aan het Bureau uitgekeerde gelden een door Onze Minister van Justitie te bepalen deel in mindering gebracht ter bestrijding van de kosten welke met de invordering van de gelden zijn gemoeid.

12. Artikel 243, tweede tot en met vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.